

Divina Vindecare

Numărul 31
Iulie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Numele lui Dumnezeu – prima parte	Pag. 3
2. Care este diferența?	Pag. 6
3. De trei ori Fiul lui Dumnezeu	Pag. 7
4. Calea creștină – prima parte	Pag. 12
5. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 16-a	Pag. 14
6. Poem „Rugă”	Pag. 16

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Numele lui Dumnezeu

- Partea 1: Trebuie să fim desăvârșiți? -

David Clayton, mai 2008

Unul din lucrurile care ne uimesc atunci când lecturăm Biblia este faptul că acolo sunt redade mai multe nume care se referă la Dumnezeu, și că Dumnezeu Însuși folosește diferite nume cu referire la Sine. De ce asta? Noi spunem că Dumnezeu are mai multe nume și sunt unii care au mers atât de departe încât caută să descopere care este pronunția corectă a diferitelor nume care se referă la Dumnezeu și insistă că, dacă nu le pronunțăm corect, atunci nu ne referim la Dumnezeu într-un mod corect.

Unele dintre numele folosite pentru Dumnezeu sunt bine cunoscute. „Iehova” este unul care ne vine imediat în minte. Mulți dintre noi știu însă că și cuvintele ebraice „Adonai”, „Elohim”, „El Șadai” sunt de asemenea folosite pentru a face referire la Dumnezeu.

Care este însemnătatea acestor nume? Multe persoane astăzi, în special din vest, nu se gândesc prea mult la semnificația numelor. Părinții, atunci când caută un nume pentru copiii lor, se gândesc mai mult la intonația acestuia decât la semnificația lui. Dar, în timpurile străvechi, mai ales în Biblie, numele erau intenționate să poarte un mesaj. Numele copiilor erau alese cu grijă pentru a reflecta caracterul pe care părinții îl așteptau sau îl doreau în persoana copilului respectiv.

Fiecare nume al lui Dumnezeu este de fapt o reprezentare a unui aspect al caracterului Său. Spre exemplu, „Adonai” înseamnă „Domn” și accentuează faptul că El este autoritatea supremă în viețile copiilor Săi. „Ei Șadai” înseamnă „Atotputernicul” și accentuează faptul că El poate să facă totul și că cei care I se închină nu trebuie să se teamă în această lume. „Iehova” înseamnă bineînțeles că El este „Eu Sunt”, Cel veșnic, Cel existent prin Sine, care trăiește pentru totdeauna și a Cărui existență nu depinde de nimic. „Elohim” se referă la maiestatea sau grandoarea Sa.

Uneori oamenii au adăugat un sufix numelui lui Dumnezeu, reflectând un aspect al caracterului Său care avea o semnificație deosebită pentru ei. Spre exemplu, Avraam s-a referit la Dumnezeu ca fiind „Iehova Ire”, „Domnul care mă îngrijește”, după ce Dumnezeu a oferit un berbec spre sacrificiu în locul lui Isaac. Moise s-a referit la El cu numele „Iehova Nissi”, „Domnul este steagul meu”, după ce Dumnezeu a oferit biruința lui Israel în luptele cu dușmanii săi.

Fiecare nume era de fapt o descoperire a unui aspect al caracterului, autorității sau naturii lui Dumnezeu.

Primul și al doilea nume

Majoritatea oamenilor au două nume. În unele cazuri însă, oamenii au mai multe nume. Este vreo diferență între primul și cel de-al doilea nume în ceea ce privește mesajul pe care acestea îl poartă? Ei bine, de obicei, numele de familie îl primim automat la naștere. Acesta nu este numele pe care noi sau părinții noștri îl alegem, ci îl avem datorită faptului că ne-am născut, iar el indică familia de care aparținem. Atunci când două persoane au același nume pentru că aparțin aceleiași familii, atunci putem să spunem numaidecât că au mai multe trăsături în comun. Au aceeași moștenire genetică, deseori au trăsături comune, talente comune, aceleași preferințe și uneori au chiar și aceleași boli! Cu alte cuvinte, numele de familie vorbește despre trăsăturile genetice ale unei persoane, despre natura sa.

Prenumele este însă diferit. Acesta exprimă, de obicei, dorințele persoanei care a numit copilul. Exprimă caracterul pe care părinții îl doresc pentru copilul lor mai târziu în viață. Spre exemplu, când Iacob nu era încă născut, el a scos mâna și l-a tras pe Esau înapoi. Părinții au văzut acest lucru neobișnuit și au tras concluzia că acest lucru înseamnă că, în viitor, el va lua ceea ce aparține fratelui său. Așa că l-au numit Iacob, care înseamnă „înlocuitorul”. Mai târziu, Iacob a împlinit această previziune când a luat dreptul de întâi născut al fratelui său. Însă caracterul lui s-a schimbat ulterior. Atunci Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel, care înseamnă „prințul lui Dumnezeu”.

Atunci când m-am născut, m-am numit Clayton. Nici părinții mei și nici eu nu am fost cei care am ales acest nume. Însă tatăl și mama mea m-au numit „David”. Cred că au sperat în inimile lor că și eu voi avea aceeași credință în Dumnezeu care a fost manifestată în viața personajului biblic David.

Este interesant faptul că, în multe părți din Europa, Africa și în multe țări din „lumea veche”, ordinea numelor este diferită de cea din lumea vestică. În multe culturi se obișnuiește să se așeze numele de familie înaintea prenumelui, iar această ordine pare mai logică. De ce? Pentru că am primit mai întâi

numele de familie. Numele de familie este cel care oferă cea mai mare cantitate de informație cu privire la originea noastră, la trăsăturile naturii moștenite. Prenumele exprimă numai ceea ce cineva a sperat că vom deveni și, în multe cazuri, vorbește despre o speranță care nu se va împlini niciodată. Cu alte cuvinte, numele de familie indică natura. Prenumele arată caracterul personal al individului. Numele de familie indică talente înnăscute, iar prenumele indică trăsături de caracter dezvoltate după naștere.

În acest articol, voi folosi ordinea veche, așezând numele de familie mai întâi, cel cu care ne naștem, și apoi prenumele, cel care arată caracterul dezvoltat în timpul vieții.

Numele lui Isus

Atunci când ne gândim la aceste lucruri, este interesant de considerat ceea ce Biblia afirmă despre numele lui Isus.

„Ajungând cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor”. (Evrei 1:4)

Aici vedem că Isus a moștenit un anumit nume. Dacă este prin moștenire, atunci trebuie să fie vorba despre numele de familie, numele pe care l-a primit la naștere. Versetul 8 ne descoperă care este acest nume:

„Pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeu, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate”. (Evrei 1:8)

Numele pe care Isus l-a primit ca moștenire este numele „Dumnezeu”, Acesta este numele Lui de familie care indică faptul că aparține familiei lui Dumnezeu. Natura Lui este natura lui Dumnezeu, iar caracteristicile Lui înnăscute sunt cele ale lui Dumnezeu. Însă El a primit de asemenea și numele „Isus” atunci când a devenit om. Acesta se referă la lucrarea pe care a venit s-o facă și la caracterul personal pe care l-a dezvoltat pe acest pământ. Așa cum i-a spus îngerul Mariei: *„Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”.* (Matei 1:21).

Numele Lui urma să fie „Isus” care înseamnă „Mântuitor”. Care a fost motivul pentru care a primit acest nume? „Pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. De aceea, numele se referă la caracterul Lui personal și la lucrarea pe care numai El personal o putea realiza.

Un nume pe frunte

În Apocalipsa 7:14, ni se descrie un grup numit „cei 144.000”. Apocalipsa 14:1-5 ne oferă o descriere detaliată a caracteristicilor acestora și ne descoperă că acest grup de creștini se deosebește în mai multe aspecte de toți ceilalți creștini care au trăit vreodată. Una dintre caracteristicile uimitoare ale acestora este faptul că au „numele Tatălui” scris pe frunțile lor. Ce înseamnă acest lucru? Ce ni se spune despre acești creștini? Care nume al lui Dumnezeu se găsește scris pe frunțile lor? Se referă la primul nume al lui Dumnezeu sau la unul din celelalte nume care fac trimitere la caracterul Lui?

Dacă ne vom gândi puțin vom înțelege că se referă la caracterul lui Dumnezeu, la numele Său personal, și nu la natura Sa sau la caracteristicile Ființei Sale. Observați, vă rog, că tocmai ideea că acest grup de creștini au numele lui Dumnezeu scris pe frunțile lor îi așază într-o categorie aparte față de ceilalți creștini. Acest nume al Tatălui scris pe frunte nu este ceva ce toți creștinii posedă, căci dacă ar fi fost așa, această menționare specială nu și-ar mai fi avut rostul.

Însă toți creștinii posedă natura Tatălui care este reprezentată de numele de familie al lui Dumnezeu sau de primul Său nume. Așa cum ne spune apostolul Petru: *„prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”.* (2 Petru 1:4).

Toți creștinii au natura Tatălui. În clipa în care cineva crede cu adevărat făgăduințele nespuse de mari și scumpe din Cuvântul lui Dumnezeu devine cu adevărat părtaș de natura divină a lui Dumnezeu, și astfel, parte din familia lui Dumnezeu. El primește numele de familie al lui Dumnezeu și, ca posesor al naturii divine, el deține cu adevărat mântuirea. În chiar clipa când o persoană primește numele lui Dumnezeu, natura lui Dumnezeu, el are asigurarea că este un copil al lui Dumnezeu și că a primit natura divină.

Dar să ne gândim la ceva: fiecare nou născut este membru al familiei din care provine. Din clipa în care se naște, primește numele de familie. Familia are anumite caracteristici unice care îi aparțin și pe care nu le poate respinge, căci îi aparțin datorită faptului că s-a născut. Nimic nu poate schimba această

realitate, nimic nu-i poate lua dreptul de membru al familiei de vreme ce este născut în acea familie. Însă niciun nou născut nu este calificat pentru a reprezenta familia. De fapt, mulți adolescenți nu sunt calificați să-și reprezinte familiile, iar părinții nu i-ar alege pentru așa ceva. De ce nu? Deoarece pentru a reprezenta o familie, persoana trebuie să înțeleagă mai întâi principiile familiei sale.

În același fel, fiecare creștin nou născut are mântuirea asigurată. El a primit natura divină care este desăvârșită. Instinctul lui este de a face bine și, în acest caz, el are o natură desăvârșită. Trebuie să fie astfel pentru că este părtăș de natură divină, iar natura divină este desăvârșită. Nu există nicio imperfecțiune în Dumnezeu. Însă trebuie să observăm că o natură perfectă nu înseamnă un caracter desăvârșit. Natura și caracterul sunt două lucruri diferite. Natura este cea cu care ne naștem, iar caracterul este ceea ce dezvoltăm pe măsură ce trecem prin experiențele vieții. Cu toate că fiecare creștin deține natura divină a lui Dumnezeu (primul nume al lui Dumnezeu), nu fiecare are și caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu (cel de-al doilea nume al lui Dumnezeu).

Nu este necesar pentru mântuire

Și totuși, este important să știm că desăvârșirea caracterului nu este necesară pentru mântuire. Desăvârșirea caracterului este un proces care necesită timp. Dacă aceasta ar fi fost necesară pentru mântuire, atunci tâlharul de pe cruce nu ar fi fost mântuit, Rahav nu ar fi putut fi mântuită, ei și mulți alții nu ar fi atins ținta și ar fi fost pierduți. Și totuși Scriptura îi prezintă pe toți aceștia ca fiind salvați. Pe ce bază au fost ei mântuiți? Au fost mântuiți pentru că, prin credință, au devenit părtăș de natură divină. Au fost născuți din nou prin credință și au devenit cu adevărat copiii ai lui Dumnezeu. Nu au învățat suficient despre Dumnezeu și despre căile Sale desăvârșite pentru a-L putea reprezenta, dar ei au fost cu adevărat copiii Săi și din acest motiv vor fi mântuiți. Ei nu au dezvoltat caractere desăvârșite, dar au avut natura desăvârșită a lui Dumnezeu. Atunci când s-au predat lui Dumnezeu, I-au dat viețile lor în toate aspectele pe care le-au înțeles și, în acest sens, au fost desăvârșiți. Aceasta este singura desăvârșire necesară pentru mântuire, iar ei au avut-o.

Caracterul celor 144.000

Starea celor 144.000 este însă diferită. Este clar că, în descrierea făcută acestor persoane, Dumnezeu accentuează desăvârșirea caracterului mai degrabă decât cea a naturii. Aceștia nu sunt numai creștini născuți din nou, calificați pentru mântuire și atât. Aceștia sunt oamenii potriviți pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu în lume. Aceștia sunt membrii maturi ai familiei Sale divine, pe deplin conștienți de voia și căile lui Dumnezeu și pe deplin capabili de a descoperi caracterul Său în lume. Ei au numele Tatălui pe frunțile lor, și este clar că aici este vorba despre cel de-al doilea nume. Pasajul se centrează pe caracterul Său în opoziție cu natura Sa. Apocalipsa 14 vorbește despre dezvoltarea caracterului și nu despre nașterea din nou.

Diferența dintre aceștia și ceilalți creștini este evidentă. Este clar că, atunci când vorbește despre aceștia, Dumnezeu nu arată către ceea ce este necesar pentru mântuire, ci mai degrabă către caracterul care va fi dezvoltat în cei care Îl vor reprezenta în final pe pământ. Aici este vorba despre calificarea pentru o lucrare, și nu despre calificarea pentru mântuire.

Adevărul este că mulți creștini care au avut legături cu sisteme religioase false, vor fi mântuiți. Dar cei 144.000 sunt pe deplin liberi de astfel de legături. Mulți dintre cei care nu L-au urmat pe Miel în mod desăvârșit, vor fi mântuiți, dar cei 144.000 Îl vor urma fără nicio abatere. Mulți dintre cei care au avut defecte de caracter chiar până la moarte vor fi mântuiți, dar printre cei 144.000 nu se va găsi așa ceva.

Este clar faptul că Dumnezeu are un scop cu cei 144.000, iar împlinirea aceluia scop face ca desăvârșirea caracterelor lor să fie absolut necesară. Ei trebuie să fie oameni care să reprezinte în mod desăvârșit principiile caracterului lui Dumnezeu în lume, dar să nu facem greșeala să credem că această calitate este necesară pentru mântuire. Mulți au fost foarte descurajați și confuzi datorită unei înțelegeri greșite a acestui aspect.

Idei false

Este bine ca fiecare creștin să-și dorească un caracter desăvârșit. Aceasta este preocuparea firească a unei persoane care este născută din nou și care are astfel viața lui Hristos. Dorința sa este de a-L reprezenta și mai desăvârșit pe Dumnezeu în lumea aceasta, să fie mai asemănător lui Hristos în toate

aspectele. Însă, atunci când această preocupare este transformată în ideea că desăvârșirea caracterului este necesară pentru mântuire, atunci devine nocivă și, din păcate, mulți creștini au îmbrățișat această idee greșită. Care au fost consecințele?

În primul rând, fiecare creștin este conștient de faptul că nu este desăvârșit. De fapt, cu cât ne apropiem mai mult de Hristos, cu atât mai conștienți devenim de propriile imperfecțiuni. Dacă credem că desăvârșirea caracterului este necesară pentru a fi mântuiți, atunci, evident, că nu vom ajunge niciodată în punctul în care să fim siguri de propria mântuire. Suntem sortiți unei vieți de o permanentă încordare în timp ce ne luptăm și ne chinuim să devenim desăvârșiți, fără a avea o speranță reală de a fi pregătiți pentru moarte sau pentru revenirea lui Hristos. De mântuire putem fi siguri numai atunci când suntem desăvârșiți, și totuși, suntem mereu conștienți că nu suntem, motiv pentru care nu avem nădejdea mântuirii. Aceasta este consecința acestei idei greșite și, din păcate, sunt mulți care gândesc astfel.

În al doilea rând, această idee greșită conduce în mod inevitabil la o concentrare pe ceea ce omul trebuie să facă, și nu pe ceea ce Dumnezeu a făcut deja. Mulți dintre noi se chinuie încă sub ideea greșită că există unele aspecte ale vieții creștine pe care Dumnezeu ni le-a lăsat în seama noastră pentru a le îndeplini și care depind de străduințele noastre. Aceștia gândesc că, după ce Dumnezeu ne-a oferit experiența nașterii din nou, noi suntem cei care trebuie să ne desăvârșim caracterul. Consecința este că povara cade asupra noastră și ne trăim viețile sub presiune, concentrându-ne asupra a ceea ce trebuie noi să facem, și nu asupra a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Hristos. Dar dacă ne centram pe noi înșine, cum vom putea birui păcatul? Cât de mult bine este în noi? Unde vom afla puterea de a birui dacă ochii ne sunt îndreptați spre noi înșine?

În al treilea rând, această idee greșită conduce la o accentuare a legii în detrimentul spiritului. Desăvârșirea este privită în raport cu comportamentul măsurat prin lege. Este normal atunci ca atenția noastră să se îndrepte către lege și la cum ne raportăm noi la ea, și nu la Hristos și la cum ne raportăm la El. Rezultatul este legalismul sau religia care este centrată pe lege, și nu cea care oferă noua viață spirituală.

În al patrulea rând, această înțelegere greșită rezultă într-o plasare greșită a experienței nașterii din nou în planul de mântuire. Dacă omul este mântuit numai când caracterul lui este desăvârșit și nu atunci când este născut din nou, atunci evident că ceea ce este cel mai important este desăvârșirea caracterului. De fapt, nașterea din nou este aproape nesemnificativă, de o importanță secundară.

Suntem feriți de aceste consecințe negative atunci când înțelegem că omul este mântuit atunci când este născut din nou, dar că este pregătit să-L reprezinte pe Dumnezeu în lume printr-un proces al dezvoltării caracterului, care se finalizează în desăvârșirea acestuia în ultima generație de creștini care vor trăi pe acest pământ.

Care este diferența?

Conceptia populară despre modul în care este biruit păcatul

1. Suntem păcătoși numai atunci când comitem păcat. Problema noastră este ceea ce facem. Eforturile noastre pentru a câștiga biruința asupra păcatului trebuie să fie în mod necesar îndreptate către faptele noastre. Dacă suntem capabili să ne oprim să nu mai comitem fapte păcătoase, atunci problema păcatului este rezolvată.

2. Motivul pentru care păcătuiesc este lipsa efortului, alegerile greșite, faptul că nu-mi exercit voința. Pentru a deveni neprihănit, trebuie să mă concentrez asupra faptelor mele, trebuie să răspund diferit situațiilor vieții.

3. Problema păcatului este rezolvată abordând pe rând fiecare păcat și fiecare ispită. De fiecare dată când ispita revine, lupta creștinului pornește din nou, iar el trebuie să aleagă din nou să se nege pe sine și să se supună lui Hristos. Acest lucru se întâmplă de zeci de ori în fiecare zi. Lupta împotriva păcatului reprezintă o încordare constantă și nesfârșită.

4. Intenția se schimbă, dorințele se schimbă. Și totuși păcatul continuă să reprezinte o ispită reală iar

biruința este obținută numai prin lupte dureroase și dificile. Aceasta este o cale pavată de căderi continue și înfrângeri. Viața este o încordare și o povară cu singura speranță că „într-o zi” va fi lumină.

5. Trebuie să monitorizez constant păcatul. Ochii mei sunt mereu țintă asupra mea și asupra păcatului. Veghez asupra mea cu vigilență într-o permanentă încordare.

6. Neprihănirea este determinată de faptele mele așa cum sunt catalogate de lege, monitorizate prin lupa legii.

7. Efortul uman și puterea voinței sunt exercitate în combaterea păcatului.

8. Conflictul cu păcatul nu se termină niciodată. Nu vine niciodată un timp în care omul să spună: „Sunt liber. Am biruit păcatul.” Întotdeauna există un alt păcat care pânzește. Chiar și înainte de moarte există o conștiință a păcatelor nebiruite.

9. Cei care pierd această luptă, sunt condamnați. Ideea este că „Eu pot; atunci ei de ce nu ar putea?”

Adevărul despre modul în care este biruit păcatul

1. Noi comitem păcat datorită a ceea ce suntem. Suntem incapabili de a face bine pentru că suntem născuți cu minți pământești și astfel nu putem să facem altceva decât păcat. Faptele păcătoase nu constituie problema noastră reală. Problema reală este faptul că avem o natură firească, păcătoasă. Singura soluție este aceea de a intra în posesia unei noi naturi.

2. Motivul păcatelor mele este natura degradată pe care am moștenit-o de la Adam, pe care nu o pot repara. Toate eforturile mele sunt zadarnice; singura soluție este de a-L găsi pe Hristos.

3. Păcatul este rezolvat de Hristos, nu de noi. Lupta este deja câștigată de Hristos și când noi suntem în El, conflictul s-a sfârșit. Noi nu luptăm împotriva păcatului. Atunci când ne-am negat pe noi înșine și ne-am predat lui Hristos, singura noastră nevoie este aceea de a continua să menținem acea legătură cu Hristos. Hristos este Cel care trăiește, și nu eu, motiv pentru care păcatul nu mai este problema mea. Hristos nu poate fi biruit sau ispitit de păcat. („cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” Romani 6:7).

4. Natura este schimbată. Păcatul devine respingător. Dorința de a face binele devine naturală iar biruința asupra păcatului devine modul firesc de a trăi al omului. Păcatul nu provoacă un răspuns pentru că omul a murit față de păcat.

5. Ochii mei sunt ațintiți numai la Hristos. De toate celelalte se îngrijește El. Având privirea ațintită la El, trăiesc viața Lui în mod natural iar păcatul nu mai constituie o problemă pentru mine.

6. Neprihănirea îmi aparține „fără lege.” Nu trăiesc neprihănit raportându-mă la lege, ci datorită noii mele naturi.

7. Efortul omenesc și puterea voinței sunt exercitate numai în a menține privirea ațintită la El. (vezi cazul lui Petru care a mers pe apă!).

8. Lupta este numai decît câștigată. Acum putem spune: „Sunt liber!” Liber nu numai de vină, ci și de puterea și stăpânirea păcatului. Îl am în mine pe Cel care a câștigat deja biruința asupra păcatului, așa că eu sunt deja biruitor, deja desăvârșit în El.

9. Cei ce cad sunt compătimiți. Se depun eforturi pentru a-i lumina. Ideea este: „Eu nu am putut, deci nici ei nu pot. Ei nu au nevoie de condamnare, ci de Hristos.” (Ioan 3:17).

De trei ori Fiul lui Dumnezeu

David Clayton, mai 2012

Isus Hristos a fost și este Fiul lui Dumnezeu. Acesta este un adevăr mărturisit de toți cei care spun că sunt creștini. Însă, nu toți înțeleg același lucru prin aceasta. Chiar și printre creștini există idei diferite despre ceea ce înseamnă faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Cei mai mulți creștini cred că Isus nu a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu în sensul adevărat al expresiei. Unii cred că El a fost destinat să fie Fiul lui Dumnezeu și că joacă rolul de Fiu, cu toate că nu este cu adevărat Fiul Său. Alții cred că El a devenit Fiul lui Dumnezeu atunci când a fost conceput de

Spiritul Sfânt în pânțele Mariei. Iar alții cred că El a devenit Fiul lui Dumnezeu numai când a fost înviat din morți.

Prima întrebare este aceasta: este cu adevărat important să înțelegem acest detaliu? Atât timp cât credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ce contează cum definim aceasta?

Deseori se afirmă că Isus a fost condamnat pentru că a pretins că este Dumnezeu, dar această afirmație nu este sprijinită de Biblie. Isus nu a afirmat niciodată că este Dumnezeu, dar a declarat mereu că este Fiul lui Dumnezeu. Observați că evreii au vrut să-L omoare cu pietre pentru că, potrivit înțelegerii lor, El, care era un Om, S-a făcut pe Sine Dumnezeu. A afirmat Isus că este Dumnezeu? Nu! El a zis: „Am spus: Sunt Fiul lui Dumnezeu”.

„Iudeii I-au răspuns: ‚Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.’ ... cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‚Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:33, 36)

Asta nu datorită faptului că iudeii nu au auzit ceea ce El a spus sau că nu ar fi înțeles ceea ce vroia să spună. Ei au înțeles că, atunci când a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu, El pretindea că este divin în același sens în care și Dumnezeu este divin. Nu că era Dumnezeu Însuși, ci că era egal cu Dumnezeu prin faptul că era divin. Acesta a fost motivul pentru care L-au acuzat că Se face pe Sine Dumnezeu. Ei au înțeles că El pretindea divinitatea atunci când a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu.

Dar cum putea Isus să fie divin dacă nu era Dumnezeu Însuși? Acest lucru este ușor de înțeles dacă acceptăm faptul că Isus este Fiul născut al lui Dumnezeu, Unul care a provenit din chiar viața lui Dumnezeu Însuși. Astfel, totul devine foarte clar. Isus, fiind literalmente născut din Dumnezeu, având chiar viața care se găsește în Tatăl, trebuie să aibă aceeași natură divină ca și Tatăl Său. Dar în același timp, de vreme ce El nu este sursa veșnică a tuturor lucrurilor, nu poate fi Dumnezeu în sensul absolut. Există Unul mai mare decât El, care a fost înaintea Lui.

Nu poate fi nicio îndoială asupra faptului că statutul de Fiu al lui Isus reprezintă un adevăr vital și că este necesar să-l înțelegem corect. De fapt, nimeni nu poate avea o înțelegere corectă a Evangheliei și a planului de mântuire dacă nu înțelege că Isus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu și implicațiile acestui adevăr.

„Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1Ioan 5:5)

Un Fiu născut

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3:16 KJV)

Observați că, în acest verset, se face referire la Isus ca fiind „singurul Fiu născut” al lui Dumnezeu. Această descriere a lui Isus este foarte importantă - de fapt, această descriere a lui Isus este oferită de cea mai înaltă autoritate posibilă, căci Isus Însuși este Cel care a rostit aceste cuvinte. Evident, El Își cunoștea identitatea; cu siguranță că El știa care este relația Sa cu Dumnezeu! Teologii zilelor noastre au mers foarte departe în încercarea de a demonstra că Isus nu este de fapt născut din Dumnezeu, în sensul în care cuvântul „născut” este înțeles de obicei. Ceea ce înseamnă că ei au respins ideea potrivit căreia Isus a venit la existență printr-un proces prin care viața Lui a provenit din viața Tatălui, un proces prin care El a devenit o Ființă separată și distinctă de Dumnezeu Tatăl.

Expresia „singurul născut” este de fapt traducerea termenului grecesc „monogenes”. Se afirmă că acest cuvânt este mai bine tradus ca „unic” și că el nu ar indica faptul că Isus a fost născut din Dumnezeu, și mai degrabă faptul că El era Fiul lui Dumnezeu într-un mod unic și special, și nu în sensul în care termenul „fiu” este, în general, înțeles. Însă, ceea ce este interesant, este faptul că acest cuvânt este folosit de nouă ori în Noul Testament. În fiecare loc în care nu se referă la Hristos, el indică un copil care a fost literalmente născut din părinții lui (în opoziție cu unul care ar putea fi adoptat). Nu este deloc rațional ca, atunci când se referă la Isus, să conferim acestui termen un înțeles diferit de cel pe care îl are atunci când este folosit în alte locuri din Noul Testament.

Reinterpretarea termenului „monogenes” a devenit necesară pentru a susține doctrina nebiblică a trinității, căci este evident faptul că, dacă Isus este cu adevărat și literalmente singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, atunci doctrina trinității, care afirmă existența a trei membrii co-egali și co-eterni într-un Dumnezeu nu poate fi adevărată. Aici, ca și în alte locuri, creștinismul tradițional a ajustat Biblia pentru a se potrivi dogmelor ei, în loc de a ajusta dogmele pentru a corespunde Bibliei.

Cei care neagă legătura literală de Fiu a lui Isus Hristos cu Dumnezeu, accentuează deseori faptul că Biblia indică spre nașterea lui Isus în Betleem ca fiind momentul în care El a devenit Fiul lui Dumnezeu. Alții arată către Biblie ca fiind cea care afirmă că Isus a devenit Fiul lui Dumnezeu datorită învierii. Este adevărat că Biblia face referire la nașterea și învierea lui Isus ca la evenimente prin care El a devenit Fiul lui Dumnezeu. Nu este însă onest să pretindem că acestea sunt singurele căi prin care Isus este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Biblia Îl identifică în mod clar pe Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu cu mult înainte de venirea Lui pe această planetă, cu mult înainte de întrupare și înviere.

Dar care este motivul pentru care Isus este identificat ca fiind Fiul lui Dumnezeu în aceste trei moduri diferite? De ce ar fi necesar ca Dumnezeu să spună același lucru în trei feluri diferite? Aceasta este o întrebare importantă. Unii au studiat însemnătatea legăturii de Fiu a lui Isus cu Tatăl în contextul întrupării și învierii Lui și au acceptat aceste implicații, dar au negat cu vehemență declarațiile evidente ale Bibliei potrivit cărora Isus a fost, cu mult timp înainte de nașterea Sa pe acest pământ, cu adevărat Fiul născut din Dumnezeu în cel mai deplin și literal sens al cuvântului.

Să studiem câteva din aceste versete care vorbesc despre legătura de Fiu a lui Isus cu Dumnezeu. Vom vedea, în mod clar, că unele dintre ele se referă în mod negreșit la identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu înainte de venirea Sa pe pământ, unele dintre ele se referă la identitatea Sa de Fiu datorită faptului că a fost conceput în pântecele Mariei, iar altele ca rezultat al învierii Sale din morți.

Înainte de întrupare. **Isus ca divin**

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3:16 KJV)

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să trăim prin El”. (1Ioan 4:9 KJV)

Putem observa cu ușurință pe ce se pune accentul în acest verset. Aici este vorba despre dragostea lui Dumnezeu și ni se spune că această dragoste a lui Dumnezeu a fost manifestată sau revelată în darul pe care El l-a făcut pentru omenire. Putem vedea că această dragoste a lui Dumnezeu poate fi măsurată prin mărimea darului pe care l-a dat. Cum putem măsura dragostea lui Dumnezeu? Ne putem uita la valoarea darului pe care l-a dat. Asta este ideea versetului.

Dar care este valoarea darului oferit? Cum îl putem măsura? Dumnezeu Însuși ne oferă standardul prin care putem măsura dragostea Sa atunci când El afirmă că L-a dat pe Fiul Său. Nu numai pe Fiul Său, ci pe „singurul Său Fiu născut”. Înțelegerea și aprecierea pe care o avem față de dragostea lui Dumnezeu va depinde de modul în care înțelegem această afirmație: Isus este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Dacă a fost Fiu numai prin numire sau prin adopție, atunci cum putem aprecia cu adevărat ceea ce este afirmat aici? Majoritatea dintre noi nu avem o apreciere reală a sentimentelor pe care le-am avea față de un copil care poartă numai titlul de fiu, dar care nu este cu adevărat născut din părintele al cărui nume îl poartă.

Dar, vă rog, să observați un alt punct important: versetul afirmă că „Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut”. Să ne gândim la asta cu atenție. Implicațiile acestei afirmații sunt evidente pentru orice persoană sinceră. Atunci când Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume, unde era Acesta? Era deja în lume atunci când a fost trimis? Să ne gândim puțin. Dacă Dumnezeu L-a trimis în lume, așa cum spune versetul, înseamnă că El nu putea să fi fost deja în lume. Dumnezeu L-a trimis atunci când era încă în cer și, după ce a fost trimis, El a părăsit cerul și a venit în lume.

Versetul spune că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Lui Fiu născut. Aceasta era identitatea Sa la momentul în care a fost trimis. El nu a fost trimis pentru a deveni Fiul lui Dumnezeu, dar era deja Fiu la momentul în care a fost trimis, și nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci „singurul Fiu născut al lui Dumnezeu”. Este dificil de înțeles cum se poate ca cineva care citește aceste versete să concluzioneze că Isus nu era Fiul lui Dumnezeu înainte de a veni pe această planetă.

„Mai avea un singur fiu preaiubit; la urmă, l-a trimis și pe el la ei. ‚Vor primi cu cinste pe fiul meu!’, zicea el”. (Marcu 12:6)

Aceste versete de fapt reprezintă garanția faptului că Isus este o Ființă divină. Aceste versete ne spun că Isus a fost născut din Tatăl cu mult timp înainte de venirea Sa pe acest pământ. Ele ne spun că El este cu adevărat divin prin natura Sa pentru că a ieșit de la Tatăl, aceasta fiind originea Sa, iar când

Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, acesta a reprezentat cu adevărat un sacrificiu de proporții nemăsurabile. Singurul Său Fiu născut, Fiul Său divin a fost Cel pe care Dumnezeu L-a rupt de la sânul Său și L-a trimis pe acest pământ pentru a suferi și pentru a lua păcatele omenirii asupra Sa.

„Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii”. (1 Ioan 4:14)

Biblia afirmă că Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Isus Hristos.

„Și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos”. (Efeseni 3:9 KJV)

De aceea suntem asigurați de faptul că Isus trebuie să fi existat înainte de toate lucrurile. Cei care insistă asupra faptului că Isus este Dumnezeu Însuși, afirmă că, de vreme ce El a creat toate lucrurile, trebuie să fi existat dintotdeauna, motiv pentru care El nu poate fi Fiul lui Dumnezeu în sens literal. Însă apostolul Pavel ne arată în mod clar că Isus este Creatorul tuturor lucrurilor, la fel cum se afirmă și în Ioan 1:1-3. Dar el ne descoperă faptul că acest privilegiu de a crea toate lucrurile a fost posibil pentru Isus pentru că El Însuși a fost născut înainte de lucrarea de creație a tuturor lucrurilor.

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El”. (Coloseni 1:15-17)

Observați ce este afirmat aici. El este înainte de toate lucrurile, motiv pentru care El a putut să creeze toate lucrurile. Dar cum de a existat El înainte de toate lucrurile? El este Cel dintâi născut din toată creația, dintre toate care există. El este Cel dintâi născut, și astfel înțelegem că El este înainte de toate. Dumnezeu L-a născut din chiar Ființa Lui, din viața Lui. El nu a fost creat, ci a fost născut din ceea ce exista înainte, adică din viața lui Dumnezeu. De aceea El a putut să creeze toate lucrurile, pentru că El Însuși nu a fost creat. Viața pe care o avea este o viață care a existat dintotdeauna.

Observați versetul uimitor din Vechiul Testament care arată clar că Isus a existat ca Fiu al lui Dumnezeu cu mult înainte de a fi fost născut în Betleem:

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30:4)

Atunci când cercetăm cu sinceritate aceste pasaje putem vedea în mod clar faptul că Biblia afirmă că Isus a fost singurul Fiu născut al lui Dumnezeu înainte de venirea Sa pe pământ, de fapt, înainte de a fi existat orice altceva în afară de Dumnezeu și de Fiul Său.

Atunci când înțelegem că Isus este literalmente singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, înțelegem și că El este o Ființă divină, Unul care este în Sine Însuși de aceeași natură cu Dumnezeu, cu toate că nu El reprezintă autoritatea supremă în univers, motiv pentru care nu este Dumnezeu în sensul ultim al cuvântului.

Fiul lui Dumnezeu prin întrupare. **Uman și divin**

Isus, Fiul născut al lui Dumnezeu din toate veacurile, a devenit Fiul lui Dumnezeu din nou într-un nou sens atunci când a fost născut din fecioara Maria.

„Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”. (Luca 1:35)

Observați cuvintele îngerului Gabriel: El va fi numit „Fiul lui Dumnezeu”. În mod clar, aceste cuvinte indică faptul că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu într-un sens diferit de starea Lui naturală ca Fiu născut al lui Dumnezeu. Isus trebuia să Se nască om, să devină unul din rasa umană. Faptul că a fost născut dintr-o femeie, într-un trup uman, legat genetic de copiii lui Adam, L-a făcut o ființă umană la fel ca și noi. Însă, cuvintele îngerului indică faptul că ceva neobișnuit urma să însoțească această ființă umană. El nu urma să aibă un tată pământesc. Urma să fie conceput de Spiritul Sfânt. În ceea ce privește identitatea Tatălui Său, răspunsul a fost că El era Fiul lui Dumnezeu.

Acest cuvânt nu se referă la legătura Sa de Fiu cu Tatăl dinainte de crearea tuturor lucrurilor, ci la legătura Sa cu Dumnezeu ca ființă umană. Singura Persoană pe care o putea arăta ca fiind Tatăl Său era Dumnezeu. Aceasta întărește faptul că Isus era unic, cu toate că era pe deplin om, și că acea unicitate consta în legătura Lui deosebită cu Dumnezeu, diferită de cea pe care a avut-o vreodată orice altă ființă

umană.

Faptul că El era Fiul lui Dumnezeu în acest sens deosebit, fiind conceput în mod supranatural de Spiritul Sfânt, Îl așază într-o categorie aparte față de celelalte ființe umane, pentru un scop deosebit, ales în mod special de Dumnezeu și în mod deosebit calificat și împuternicit pentru misiunea Sa unică.

Observați ceea ce accentuează în mod deosebit Isus în următorul verset în ceea ce privește identitatea Sa:

„Cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10:36)

Aici putem vedea în mod clar faptul că El Se identifică pe Sine ca Fiu al lui Dumnezeu pentru că a fost „sfințit și ... trimis în lume”. El leagă faptul că era sfințit și trimis de faptul că El este Fiul lui Dumnezeu. Este clar faptul că Isus a afirmat că era Fiul lui Dumnezeu în acest sens secundar. Concluzionăm astfel că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu în două sensuri, născut din Dumnezeu de două ori: prima dată înainte de toate veacurile și, din nou, conceput de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu în pântecele Mariei.

Fiul lui Dumnezeu prin înviere.

Isus ca om înălțat

Dar mai există și al treilea sens în care Isus este recunoscut în Biblie ca Fiu al lui Dumnezeu

„Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut” (Fapte 13:32,33)

„Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 1:3, 4)

Aceste versete indică faptul că Isus a devenit Fiul lui Dumnezeu sau că a fost „născut din Dumnezeu” atunci când a fost născut din morți. Unii creștini confuzi au concluzionat că aceasta a fost singura ocazie în care Isus a fost născut din Dumnezeu. Dar, așa cum am văzut deja, atunci când Isus a fost trimis în lume, El era deja singurul Fiu născut din Dumnezeu. De aceea, această naștere de la învierea Sa trebuie să se refere la altceva decât la ceea ce este afirmat în Ioan 3:16, iar cuvântul „născut” trebuie să însemne aici altceva.

În ce sens a fost Isus „născut” din Dumnezeu la învierea din morți, și în ce sens declară acest eveniment că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Accentul care se pune aici este pe poziția lui Isus ca reprezentant al rasei umane. Isus Hristos a venit inițial din cer, fiind singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, venit din sânul Tatălui și devenind om, o ființă umană și un membru al rasei căzute a lui Adam. El a venit la noi ca Fiu al lui Dumnezeu, dar a devenit Fiul omului. Ca Fiu al omului a devenit El reprezentantul omenirii, căci nu ne putea reprezenta ca Fiu al lui Dumnezeu. El a venit la noi pentru a înălța omenirea, dar pentru a face aceasta, El a trebuit să devină cu adevărat unul ca noi în toate sensurile. A fost un om desăvârșit, dar a fost pe deplin om.

Atunci când Isus a murit și când a fost înviat, un om a murit, un membru al rasei lui Adam. Un om a fost cel care a fost înviat din morți, dar acum era o diferență. A fost un om biruitor Cel care a înviat din morți, Cel care a luat asupra Sa blestemul omenirii și pe care l-a înfrânt. Această ființă umană a luat asupra Sa umanitatea care fusese blestată, care fusese condamnată, care nu putea să stea în prezența lui Dumnezeu, care era sub stăpânirea lui Satan, și a readus-o în familia lui Dumnezeu. Așa cum Adam a fost odată Fiul lui Dumnezeu, Isus a readus omenirea în același loc pierdut prin faptul că a înfrânt blestemul pe care Adam l-a adus asupra omenirii.

Observați că Isus, în această nouă identitate a Sa de Fiu al lui Dumnezeu, este declarat a fi „*Cel întâi născut dintre mai mulți frați*”.

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29)

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Coloseni 1:18)

În această nouă legătură de Fiu cu Dumnezeu în care o ființă umană este din nou Fiul lui Dumnezeu, Isus este născut prin învierea din morți și a devenit primul dintre mulți alții asemenea Lui, ființe umane

care au devenit de asemenea fiii lui Dumnezeu. În acest sens, toți cei care Îi aparțin lui Hristos sunt de asemenea născuți din Dumnezeu. Isus a fost prima ființă umană care a fost vreodată calificată să fie înviată din morți pentru că El a fost Singurul care a căzut sub puterea mormântului și care nu a meritat să fie acolo. Acesta este motivul pentru care moartea nu L-a putut ține.

„Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea”. (Fapte 2:24)

Moartea nu L-a putut ține pentru că nu avea niciun drept asupra Lui. Așadar, atunci când a fost înviat din morți, a fost înviat ca fiind primul om de când Adam, a cărui legătură cu Dumnezeu a fost desăvârșită, a fost într-o legătură atât de puternică cu Dumnezeu încât moartea nu L-a putut ține. De aceea, învierea din morți a fost cea care L-a făcut, ca membru la rasei umane, Fiul lui Dumnezeu. El a devenit primul om de după Adam, care S-a calificat pentru a fi Fiul lui Dumnezeu.

„Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice”. (Evrei 5:8, 9)

Calea creștină

- prima parte -

Ardeias Vlad, iunie 2012

Pentru fiecare dintre noi devine, pe zi ce trece, tot mai clar că omenirea se afundă într-o criză fără precedent. La fel și lumea creștină. Iar criza lumii creștine derivă din neputința creștinilor de a-L arăta lumii pe Cel pe care-L numesc a fi Dumnezeu lor. Datorită acestui fapt, creștinismul a devenit pentru majoritatea creștinilor o simplă tradiție, pentru alții o rutină, pentru tineri o poveste, iar pentru lumea necreștină o repulsie. Ritualurile „creștine” au devenit din ce în ce mai grotești și mai absurde, pe măsură ce au început să fieacompaniate de explicații stupide, de superstiții care au luat locul învățăturii adevărate a Cuvântului lui Dumnezeu. Se pare că acele „zile din urmă” despre protagoniștii cărora Pavel spunea că vor avea „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5) sunt chiar cele ai căror martori suntem. Așadar, descrierea făcută de Pavel aici („oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” vs. 2-4) nu-i vizează pe cei ce nu sunt creștini, pentru că aceștia nu etalează nicio evlavie. Cei ce pretind a fi creștini manifestă o evlavie exterioară, dar tocmai caracterul lor este descris mai sus. Astfel, bisericile se înmulțesc ici și colo, oamenii continuă să participe la serviciile religioase, arătându-se astfel a fi evlavioși, însă puterea acestei declarate evlavii este cu neputință de văzut.

Pentru cei ce merg pe această cale a auto-înșelării, viața este cum nu se poate mai bună. Conștiința fiind puternic sedată de argumentele îndreptățirii denominaționale și personale, nu mai există nimic care să indice moartea care a învăluit sufletele, și astfel, piesa de teatru pare cât se poate de reală.

Pentru copiii lui Dumnezeu însă, acesta este un timp tare amar. Dorința care le mistuie sufletele, aceea de a vedea slava lui Dumnezeu cum învăluie întreaga planetă, este încă neîmplinită. Înmulțirea falsei evlavii este pentru ei o privesc mult mai chinătoare decât perioada în care ateismul declarat era în floare, ei văzând cu tristețe cum mărturia creștinilor falși în favoarea lui Satan este mult mai eficientă decât cea a necredincioșilor declarați.

Aceste circumstanțe sunt perfecte pentru nașterea unei crize de identitate. Observând că viața lor nu manifestă descoperirile pe care Dumnezeu a continuat să le ofere celor ce-L caută dintr-o inimă curată, unii au început să se învinovățească pe sine, gândind: „Pentru că Dumnezeu nu greșește, atunci eu trebuie să fiu de vină”. În alte cazuri și mai grave, alții încep să se întrebe: „Am crezut noi, basme meșteșugit alcătuite?” (2 Petru 1:16). La acest punct înțelegerea obiectivă a realității este vitală, iar Dumnezeu, așa cum a promis, ne descoperă adevărul (Ioan 8:32).

Un alt răspuns posibil

În mijlocul unei asemenea crize, instinctul oricărui creștin este acela de a gândi totul în termenii vinei, a existenței unei părți care se opune efortului lui Dumnezeu de a ne aduce mai aproape de Sine. Iar dacă, după o analiză minuțioasă a vieții sale, creștinul poate spune „nu știu ce să fac mai mult decât atât!”, atunci, de obicei, el începe să reevalueze doctrina pe care o crede și, de multe ori, în încercarea disperată de a ieși din această criză profundă, renunță la unele dintre adevărurile clare ale Scripturii numai pentru că în viața lui nu s-au împlinit până la momentul respectiv. Aceasta este una dintre capcanele în care și-au găsit sfârșitul mulți creștini, iar Dumnezeu dorește să ne ferească de ea.

Aș dori să vă propun o altă posibilă cauză pentru dimensiunea microscopică a credinței noastre (Matei 17:20), aceasta fiind în realitate singurul impediment în calea lui Dumnezeu. Vorbind despre modul în care împărăția lui Dumnezeu dinlăuntru nostru se dezvoltă (Luca 17:21), sau despre felul în care „*vom ajunge toți ... la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*” (Efeseni 4:13), Domnul Isus a spus: „*Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ ... Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic...*” (Marcu 4:26, 28). Ceea ce El accentuează aici este factorul timp: grâul deplin în spic, rodul matur nu poate fi cules la o oră de la momentul în care sămânța a fost aruncată în pământ; nici după două ore, nici după o săptămână, nici după o lună, ci numai după ce vor trece două anotimpuri, perioadă de timp în care sămânța trebuie păstrată în condițiile optime dezvoltării și trebuie ferită cu succes de orice dăunători.

Chiar și cei care au trăit atunci când Domnul Isus a fost în trup pe pământ au întâmpinat piedici mari în calea încrederii lor în El. Marea majoritate a celor ce au crezut că El este Fiul lui Dumnezeu, au făcut-o ajutați de manifestările extraordinare ale puterii lui Dumnezeu în viața lui Isus. Acesta a fost unul dintre scopurile declarate de El în manifestarea puterii divine: „*Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, ție îți poruncesc, a zis El slăbănogului, scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă*”. (Marcu 2:9)

De asemenea, după ziua cincizecimii, când puterea lui Dumnezeu a început să se manifeste prin apostoli, celor ce priveau la ei le-a fost ușor să creadă în Cel pe care ei Îl propovăduiau. Faptul că oameni dintr-o diversitate atât de mare de națiuni îi auzeau vorbind fiecăruia în limba lui (Fapte 2:8) și că vindecarea ologului din naștere a fost o realitate (Fapte 3:2, 8) a fost suficient ca mii de persoane să se încreadă fără rezerve în Dumnezeu într-o măsură în care nimeni din zilele noastre nu o poate face (Fapte 4:32, 34).

Realitatea este că, din acele timpuri, de acum 2000 de ani, nu s-a mai văzut o asemenea manifestare a prezenței lui Dumnezeu. Câteva scipiri minore în comparație cu Lumina manifestată atunci au mai încurajat creștinii sinceri de-a lungul acestor două milenii, însă adevărul este că noi ne-am născut într-un timp de un întuneric profund. Acest timp în care creștinismul constă aproape numai în cuvinte care sunt atât de evident contrazise de fapte, este unul dintre cele mai prolifiche pentru eliminarea oricărui fir verde al adevăratei încrederi în Dumnezeu care ar cuteza să scoată capul din pământ.

Așadar, cauza acestei avansări atât de lente pe calea credinței suntem într-adevăr noi, dar vina nu ne aparține în toate cazurile. Clădirea unei relații de deplină încredere într-o Persoană pe care n-ai văzut-o niciodată și despre care ai văzut aproape numai mărturisiri negative, este o misiune grea și anevoioasă. Asta pentru că aici nu mă refer la acceptarea și afirmarea unor doctrine, ci la acea încredere ce conduce la primirea unei noi vieți și astfel, la manifestarea puterii Creatorului universului.

De aceea, îndemnul meu este acela de a nu ne pierde răbdarea, ci de a-I da lui Dumnezeu o șansă de a face ceea ce a promis, și anume că „*Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos*”. (Filipeni 1:6). „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*”. (2 Petru 3:9)

Lupta credinței

Pentru că este Părinte, Dumnezeu veghează necontenit, cu o atenție încordată asupra dezvoltării spirituale a fiecăruia dintre noi. Asemenea oricărui grădinar priceput, Dumnezeu urmărește evoluția fiecărei plante în parte, oferind ajutorul necesar în fiecare situație, antidotul împotriva fiecărui dăunător ce amenință buna dezvoltare. Toate acestea se traduc prin situațiile pe care Dumnezeu le aduce sau le îngăduie în viețile noastre, dar și prin descoperirile pe care ni le face prin Scriptură.

Apostolul Pavel se referă la această experiență ca la „*lupta cea bună a credinței*” (1 Timotei 6:10), accentuând în repetare rânduri că angajarea și perseverarea în această luptă reprezintă calea către finalul dorit de fiecare creștin. Ideea de luptă implică multe detalii importante de înțelegerea cărora depinde succesul. Deseori, în conflictele care au zguduit omenirea, generalii care au planificat minuțios timp de săptămâni sau chiar luni de zile o confruntare, au suferit înfrângeri răsunătoare numai pentru că au omis un singur detaliu.

Lupta credinței trebuie să fie cea mai importantă dintre toate, motiv pentru care Dumnezeu a oferit toate detaliile de care avem nevoie pentru a o înțelege pe deplin. Și noi suferim înfrângeri pentru că deseori ignorăm revelațiile prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu, socotindu-le „detalii ne semnificative”.

Este foarte posibil ca ceea ce urmează să citiți în acest articol să constituie cheia avansării cu cel puțin un pas către împlinirea acelei năzuințe atât de fierbinte din inima noastră: de a fi martorii manifestării slavei lui Dumnezeu pe pământ, parte din ultima demonstrație din marele proces al universului. Acesta este motivul pentru care vă propun să reconsiderăm împreună acest subiect în lumina Scripturii.

Va urma.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 16 –

G.C. Bevington

O luptă mai lungă

Trec acum la câteva cazuri din Kingswood, Kentucky. Am avut mai bine de optzeci de experiențe de vindecare în timpul celor două ierni pe care le-am petrecut acolo. Nu vi le pot povesti pe toate, dar una dintre ele este potrivită pentru această lucrare. O tânără era bolnavă de câteva săptămâni. Avea febră, iar starea ei se înrăutățea; dar nu a vrut să ia niciun remediu, cu toate că un foarte bun doctor era în apropiere. Dar ea a preferat ca oamenii să se roage lui Isus pentru ea. Ei bine, starea ei se înrăutățea, așa că sora Thomas a venit și a spus că fata dorea ca eu să mă rog pentru vindecare ei. Am mers și m-am rugat un timp. Am fost încurajat, dar sora Thomas a fost chemată afară, iar eu am mers în camera mea. Următoarea dimineață, sora Thomas a venit și mi-a spus: „Starea ei se deteriorează rapid; trebuie intervenit repede”. Apoi a ieșit pentru a chema pe cineva care să-i ia locul. Am mers împreună să ne rugăm, fiecare dintre noi de câte o parte a patului. Am stat acolo și m-am rugat, dar părea că starea fetei continua să se deterioreze. Cei care așteptau, au intrat și ne-au reproșat că nu chemam un doctor. Sora Thomas a fost din nou chemată afară. Eu am revenit în camera mea și m-am rugat timp de patru ore pentru ea. Apoi am văzut-o stând pe scaun și mâncând. Următoarea dimineață sora Thomas a venit și a spus: „Cred că pot să rămân acum”. „De ce; Nu se simte mai bine?” „Oh, nu, ci mai rău”. „Cum așa, că am văzut-o mâncând ieri când mă rugam”. „Ei bine, s-a ridicat ieri seară și a mâncat bine; dar a recidivat, iar oamenii vorbesc că vom fi arestați pentru că nu am chemat un doctor. Le-am spus că dacă fata ar fi vrut să fie vizitată de un doctor, așa fi chemat; dar ea a insistat să fie vindecată de Isus”.

Ei bine, am revenit la ea și am văzut că nu era deloc mai bine. Dacă m-aș fi lăsat influențat de ceea ce am văzut când am intrat în cameră, cu siguranță că aș fi plecat de acolo; dar mi-am luat privirea de la înfățișarea ei, căci arăta ca și când nu mai avea niciun pic de viață. Am îngenuncheat și m-am rugat timp de 24 de ore. Apoi am simțit o povară grea ce părea că mă va zdrobi. Părea că mă asfixiez. Știind că aceasta este de la Satan, am început să mă lupt cu puterile întunericului; și vă spun că am avut ce lupta, și știam că și sora Thomas făcea tot ceea ce putea mai bine. Am continuat lupta timp de 50 de minute până când presiunea s-a dus, iar norii s-au îndepărtat într-o oarecare măsură. Am început să-L laud pe Dumnezeu pentru biruință și am auzit de fapt câteva pocnituri asemenea unor bețe care s-ar fi rupt. Asta m-a încurajat și am spus: „Soră Thomas, fata asta este vindecată”. Când am rostit aceste cuvinte, fata și-

a ridicat mâinile și a spus: „S-a sfârșit!” și a început să râdă. Atunci sora Thomas s-a ridicat și a început să-L laude pe Dumnezeu. Am ieșit și am mers în camera mea pentru a mă odihni, dar înainte de a face asta am spus: „Acum este vindecată, Doamne; ajut-o să se ridice și să meargă în sufragerie”. Era ora 3 dimineață. M-am rugat un timp ca ea să meargă acolo și să povestească tuturor. Atunci mi-au venit gânduri care spuneau că nu se poate aventura pentru că nu avea suficientă putere pentru a merge până în sufragerie. Dar m-am luptat cu ele și am continuat să mă rog până când am adormit. Pentru că eram obosit, am dormit bine până când am fost trezit de câțiva băieți care alergau pe scări și strigau: „Frate Bevington, trezește-te repede! Fata aceea este în sufragerie...!” Asta a pus capăt febrei și problemei cu plămâni. Slavă lui Dumnezeu!

Există probabil 30 sau 40 de persoane în Kingswood care sunt monumente ale puterii lui Dumnezeu pentru vindecare. Vindecarea chiar și numai a unei dureri de cap sau de măsea trebuie strigată de la un pol la altul.

Puterea credinței

Fratele Shelton a fost doborât de o extenuare nervoasă. Sâmbătă, starea lui se înrăutățise și am fost înștiințat de asta. M-am rugat pentru el dar, ca de obicei, doctorul îmi stătea cumva în drum. Ne este greu să trecem de doctorii ăștia. Unii sunt atât de mari încât pur și simplu nu putem să-i ocolim. Duminică am continuat să mă rog și pe la ora 6 fratele Bond mi-a spus: „Se simte mai rău”. Stătuse cu fratele acesta seara trecută și-i spusese că suferea teribil cu spatele și cu capul, era foarte nervos și deseori nu se putea controla. Pe la ora 8, fratele Smith mi-a spus: „Starea lui se deteriorează rapid, nu se mai poate controla...”. M-am rugat cât am putut mai bine și apoi l-am văzut întins pe o masă, iar soția și copiii era îndoliați. Ei bine, nu am putut accepta asta, dar îmi era greu să scap de doctor. Așadar, în timp ce mă rugam și plângeam, pe la ora 9, am fost impresionat de un sentiment al propriei nevrednicii; și, de atunci, am început să fiu preocupat de propriile greșeli, gafe, de propria-mi ignoranță și de multiplele cazuri în care L-am ignorat pe Dumnezeu prin lipsă de încredere, de cât de puțin am făcut pentru El. Apoi, peste toate acestea, a apărut milostivul Dumnezeu. Dragostea și răbdarea Sa; îndurarea Lui prin faptul că mi-a iertat gafele, lipsa de încredere și toate celelalte. Cu toate că acestea trebuie să fi întristat inima lui Dumnezeu, El m-a iubit și m-a binecuvântat, m-a căutat și m-a ridicat de unde eram. Când privesc acum la toate acestea, mi se pare că tot ceea ce am putut să văd a fost măreția lui Dumnezeu și nimicnicia lui Bevington. Atunci mi-am dat seama că nu-l mai vedeam pe doctor, și câștigasem o nouă perspectivă asupra lui Isus; iar credința mea a fost ajutată în așa fel încât la 10:30 am câștigat biruința. Am obținut biruința pentru fratele Shelton. Dar, pentru că nu am mai primit nicio veste despre el, Satan era acolo pentru a mă anunța de starea groaznică în care se găsește; dar am continuat lupta până la ora 3. Când participam la întâlnirea copiilor, cineva mi-a spus: „Frate Bevington, ai auzit despre schimbarea radicală a stării de sănătate a fratelui Shelton?” Am spus: „Da, am fost acolo când s-a întâmplat”. Aflasem că se întâmplase chiar când mă rugam pentru el... Oh, haideți să pornim către lucruri mai bune, căci credința vede invizibilul, crede incredibilul și pretinde imposibilul!

Alte experiențe

Mama sorei Thomas care nu locuia departe, orbea sau orbise deja și a rugat-o pe sora Thomas să se întâlnească cu mine. Am început să mă rog pentru ea, și după ce am așteptat 11 ore, am văzut o femeie citind ziarul. M-am ridicat și i-am spus sorei Thomas la ce oră mama ei și-a recăpătat vederea și așa mai departe. După câteva zile, mama ei a scris exact la ce oră și-a recăpătat vederea, a văzut un ziar lângă ea și a început să citească pe el, exact cum o văzusem. Slavă lui Dumnezeu!

În decembrie, adunam lemne pentru foc, și fără îndoială că mi-am suprasolicitat trupul, motiv pentru care, în următoarea dimineață, m-am trezit pe la ora 2 cu o durere severă la spate. Durerea creștea în intensitate și se apropia de inimă. Abia că mai puteam respira. Am încercat să mă ridic din pat și să-mi iau Biblia, dar nu am reușit. Am căzut înapoi aproape plângând, dar după ce am stat așa câteva minute, am spus: „Asta nu va rămâne așa pentru că Tu ești Dumnezeu vindecării, iar eu nu voi coborî în Egipt pentru ajutor”. Am început să mă rog pentru împlinirea făgăduințelor, chiar acolo în fața înfrângerii aparente. Nu am îndrăznit să privesc la condiția în care mă găseam, ci m-am luptat cu puterile întunericului timp de o oră, cu toate că-mi era tare greu. Mi-am ridicat capul în numele lui Isus, iar acest lucru nu mi-a provocat nicio durere. Atunci am sărit din pat și mi-am luat Biblia. Aproape că am căzut,

căci o durere puternică mi-a lovit inima; dar m-am prins de un scaun și mi-am revenit curând. Cu ochii închiși și cu mâinile pe Biblie, am spus: „Doamne, Tu ai promis”. Am repetat aceste cuvinte de șapte ori, iar când ultimul cuvânt a fost rostit a șaptea oară, toată durerea m-a părăsit și am revenit în pat pe deplin vindecat. Slavă lui Dumnezeu! Oh, nu este această cale mai bună decât cea a suferinței și a Egiptului?

Da, aceste timpuri sunt pentru cei hotărâți, pentru cei care îl vor înfrunta pe dușmanul sufletelor și trupurilor noastre. Cea mai bună cale este cea pe care o cunosc: de a sta împotriva dușmanului până când ai obținut biruința.

Cuvinte de încheiere

Am petrecut un timp binecuvântat scriind acest volum. Mi-a încurajat mult credința pe drumul către cer. Sunt mai mult ca niciodată hotărât să prezint mântuirea și vindecarea oamenilor. Privește în sus, tu suflet obosit; Isus este același astăzi, ca și atunci când a pășit pe dealurile Iudeii și a vindecat pe mulți acolo. El vrea să te vindece și pe tine, să aibă ocazia de a o face; dar vei vedea că necesită o luptă aprigă și hotărâtă pentru a intra în posesia propriilor drepturi.

Fie ca bunul Dumnezeu să facă din acest volum o binecuvântare pentru mulți. Aș fi bucuros să primesc scrisori de la toți cei care-l citesc. Adresa mea, atât timp cât voi mai fi aici, este Ashland, Ky., ori Kingswood, Ky. Oriunde aș fi, corespondența va ajunge la mine.

Oferiți și altora acest volum; rugați-vă pentru o influență cât mai mare a lui, și să ne întâlnim în Cer, pentru că eu către acolo mă îndrept. Drumul îmi este plătit până acolo! Slavă lui Dumnezeu! Amin!

Rugă

Viorica Dumitru, 2011

Mi-ar place Doamne de mână s-o pornim,
Pe calea vieții, până poposim.
Nu vreau ca singură să viețuiesc,
Sunt mândră că Te am și Te iubesc.
Călătorit-am cu Tine-n tinerețe,
Mi-ai alungat nori de tristețe.
Când inima înfrântă, bătea tot mai plăpândă,
M-ai urmărit cu privirea Ta blândă.
M-ai ridicat deasupra la necaz,
Dându-mi putere ieri și azi.
Acum, când drumul meu coboară,
Rămâi cu mine-n fapt de seară!
Să-mi pară lin amurgul și-nfocat,
Să nu privesc un cer înnourat.
Dacă-mi ești aproape Doamne, este bine,
Îmi reazăm fruntea mea de Tine,
Și am Cui povesti să mă asculte,
Ștergând în mine doruri multe.
Mă-ncredințez în palma Ta,
Și știu că mă vei mângâia.

